

EL GAT

Escola El Drac. 4t ESO

AUTORA: Aitana Guerrero

Aquí estava, ja gairebé l'assaboria. M'estava abraçant i murmurant que era la meva hora. Notava com l'aire deixava d'entrar en els meus pulmons, mentre el meu cos convulsionava a causa de la falta d'aire. Ja està, per fi ho he aconseguit, ja res s'interposa entre ella i jo.

El fred marbre del sòl tallà els meus victoriosos pensaments, després de diversos minuts en el sòl en els quals els meus pulmons no deixaven de sanglotar per aire i no podia més que sentir la falta d'aire. Vaig pensar -és així com acaba?, - és això el que se sent?.

A poc a poc vaig ser conscient de la realitat i m'adoní que estava en el sòl. En aixecar la vista, vaig poder veure la soga que havia posat en la ronyosa biga del motel de carretera que havia llogat, partida per la meitat, faltava la part que anava en el meu coll. Al portar la vista cap avall me la vaig trobar al voltant del meu coll.

M'aixeco confós, ja que en aquest moment, se suposa que m'hauria de trobar de camí al que sigui que haja després de la vida, però no, aquí em trobe, mirant la soga que s'ha estripat en el pitjor moment possible. En quin moment se m'ocorreria agafar aquella corda vella?.

El meu pla havia fracassat.

Em sentia avergonyit, ni tan sols he estat capaç de dur a terme el meu pla. Potser no era el millor, però em sentia insultat, humiliat i sufocat. Una burxada en la meva templa esquerra cridà la meva atenció. Em portí la mà a ella i notí una cosa líquida i espessa en el meu front. En veure-ho, ho vaig distingir com a sang.

M'acostí al mirall del bany i vaig vore una gran quantitat de sang sobre la meva cella. Acte seguit, agafí les claus i em vaig dirigir a l'hospital.

Mentre esperava en la sala d'espera, una ambulància arribà. Quan entraren els seus ocupants dins de la sala, es podia escoltar perfectament als metges cridar: "Ha entrat en parada! Sobredosi d'heroïna!".

I aquí, en aquest moment una bombeta se'm va encendre. Ja està! una sobredosi d'ansiolítics, seriosa ràpida i indolora!

Ho tenia tot preparat, una copa de Shiraz, un bon sopar i el meu pot d'ansiolítics. Quan em vaig acabar les tres coses em vaig ficar dins del llit, em posí música en el meu mòbil i els meus ulls es tancaren a poc a poc.

El següent que recorde és despertar amb la boca pastosa i un mal de cap terrible. Per un moment vaig pensar que era ressaca però després, de cop, com un poal d'aigua freda, vaig recordar el sopar, el Shiraz, la música i el pot d'ansiolítics.

Per fi ho hauria aconseguit? Em vaig pessigar, se suposa que si estava mort no ho sentiria, però el dolor em va venir ràpid. Vaig agafar el mòbil i vaig veure la data; hi havia estat dormint tres dies.

Una altra vegada havia fracassat, la vergonya em recorria sencer a l'igual que la decepció. M'aixequí i em dirigí al balcó de l'habitació. En mirar cap avall vaig veure la Gran via des d'un quart pis, perfecte, la caiguda segur que em mata. Vaig pujar a la barana i sense pensar-ho molt em vaig deixar caure, tanquí els ulls i esperí.

Què estrany! Està molt tou el sòl. En obrir els ulls vaig veure el sòl. Hi havia caigut en un tendal, i ho descobrí, una vegada més havia fracassat. No obstant això, el cop em va provocar diverses lesions. De nou vaig haver d'anar a l'hospital.

Després de recuperar-me de les lesions de la vegada anterior, mentre m'afaitava la barba incipient de tres dies que m'estava començant a créixer, ho vaig veure. Se'm va ocórrer una idea, aquesta vegada seria la definitiva, era el pla perfecte. Vaig agafar les fulles de la maquineta d'afaitar i vaig omplir la banyera. Quan va estar plena, em vaig ficar en ella amb les fulles i procedí a tallar-me els avantbraços. Gairebé semblava que m'agradava, però no era més que la idea de pensar que tot acabaria aviat.

Notí com la inconsciència s'apoderava de mi. Hauria sigut el pla perfecte si haguera cridat a la netejadora perquè aquesta tarda no vinguera.

Em vaig despertar uns dies després en una sala completament blanca que empestava a desinfectant, vaig deduir que era l'hospital. M'adoní que no m'havia equivocat. A l'instant va entrar el metge. Ell m'explicà el que havia passat. Va resultar que els talls no van ser bastant profunds i a més, Maria la netejadora, aparegué a temps per a telefonar a l'ambulància.

Llavors tan clar com l'aigua ho vaig veure, havia tornat a fracassar. Havia patit una imminent derrota, havia perdut i aquesta vegada semblava ser la definitiva, no tenia cap sentit continuar intentant-ho.

Després d'uns dies, el metge em va donar l'alta. Mentre caminava pel carrer pensava què anava a fer amb la meva vida, mai esperí un després. No vaig pensar què faria després perquè no anava a tenir un després. Pensí que potser em posava a treballar, o que millor m'agafaria un any sabàtic per a recórrer el món. Anava caminant, sumit en aquests pensaments quan de sobte sentí un crit. Semblava que m'estaven cridant. Hem semblà escoltar un crit sobre un test d'una planta... però quan em vaig donar la volta tot es va tornar negre.